

Arrest

nr. 319 757 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, van Noord-Macedonische nationaliteit en in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar vader, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 juni 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1,

§ 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar grootouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar grootouders, integraal overneemt.

Inzake haar grootouders (zaak met rolnummer 321 434) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekers - verzoeker M.E. en diens echtgenote en thans verzoekster M.B., die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 juni 2024 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen worden op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Er wordt vastgesteld dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en ze verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Op 22 maart 2022 hebben verzoekers een beschermingsverzoek in België ingediend. Ze verklaarden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hun familie, die christen zijn, aangevallen werd door hun islamitische bureu. Dit incident vond plaats met het suikerfeest van 2021 nadat verzoekers familie hun uitnodiging om het feest mee te vieren heeft afgeslagen. Om die reden hebben zowel verzoekers als hun zoon E. M. en diens kinderen V., E., B. en J. hun thuisland verlaten om naar België te vluchten. Omwille van een incident met verzoekers kleinkind in een opvangplaats in België keerden verzoekers terug naar Noord-Macedonië zonder de beslissing omtrent hun beschermingsverzoek af te wachten. Om die reden werd hun eerste verzoek op 12 januari 2023 afgesloten met een beslissing tot beëindiging. Hun zoon E.M. bleef echter in België. Zijn beschermingsverzoek werd door de commissaris-generaal op 12 januari 2023 kennelijk ongegrond verklaard. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Rad) bij arrest nr. 310 584 van 30 juli 2024.

Op 29 september 2023 hebben verzoekers hun tweede beschermingsverzoek ingediend waarin door de DVZ een technische weigering werd genomen. Op 1 december 2023 dienden verzoekers hun huidige beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen omwille van tal van inconsistente elementen vastgesteld in hun vluchtrelaas. Daarnaast concludeert de commissaris-generaal dat verzoekers geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten hebben aangebracht waaruit

zou kunnen blijken dat ze in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch voeren zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe ze evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden uiteengezet dat: “Het gegeven dat jullie incoherente verklaringen aflegden over jullie verblijfplaatsen en reisbewegingen in de afgelopen jaren, waarbij bovendien moet aangestipt worden dat uit jullie paspoorten blijkt dat jullie geen zes maanden maar wellicht meer dan een jaar in Noord-Macedonië verbleven tussen jullie eerste en tweede verzoek in België, en jullie tegenstrijdig zijn over jullie toegang tot werk, school en sociale steun, maakt dat u en uw echtgenote het Commissariaat-generaal geen zicht geven op jullie werkelijke situatie in de afgelopen jaren.”

De verkrachting van verzoekers kleindochter is een traumatische gebeurtenis doch is dit op zich niet afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot verzoekers leefomstandigheden en verblijfplaatsen in Noord-Macedonië. Zij gaan in wezen niet in op de concrete vaststellingen, doch zij trachten deze slechts op algemene wijze te verschonen waarin zij niet slagen. De verklaring ongeschoold te zijn volstaat evenmin als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. Verzoekers tonen overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zouden zijn hun leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen omtrent zijn leefomstandigheden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier echter dat verzoeker, in tegenstelling tot verzoekster die op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft analfabeet te zijn, in zijn thuisland het lager onderwijs heeft gevolgd tot en met achtste leerjaar zodat verzoekers betoog in het verzoekschrift dat verzoekers geheel ongeschoold zijn allerminst correct is (AD, vorig verzoek, stuk 8).

3.2. Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de reden van hun vertrek in 2021 uit hun thuisland aangezien deze volledig gestoeld zijn op dezelfde feiten die door hun zoon E.M. in zijn beschermingsverzoek werden aangehaald en die door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werden beschouwd. In dit verband verwijzen verzoekers naar de argumentatie zoals toegelicht in het verzoekschrift in het kader van beroepsprocedure van E.M. stellende dat deze beroepsprocedure nog hangende is. Echter wat dat betreft dient opgemerkt dat de Raad inmiddels de beslissing van de commissaris-generaal inzake E.M. heeft bevestigd bij arrest nr. 310 584 van 30 juli 2024 waarin de Raad hieromtrent als volgt heeft beslist: “Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de vastgestelde contradicties en omissies in zijn vluchtrelaas zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Hij verduidelijkt verder dat hij geen moslim is en weet niet op welke dag het Suikerfeest exact viel in 2021. Het enige wat hij weet en waarover hij kan vertellen is wanneer het incident heeft plaatsgevonden. Volgens hem was dat op 29 mei 2021. Hij vervolgt dat hij erg slecht is in onthouden van data en heeft deze niet van buiten geleerd. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert, volhardt in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en een andere afgelegde verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken ontkent waarbij hij daarentegen die feestdag, waarop het beweerde incident zou gebeurd zijn, op 25 mei 2021 plaatste, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag de vastgestelde incoherentie te verschonen...

...Verder dient erop gewezen dat de vastgestelde inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op de kern van verzoekers vluchtrelaas, de redenen van zijn vlucht uit zijn herkomstland. De voormelde pertinente tegenstrijdigheden wordt door verzoeker niet weerlegd noch ontkracht. De eveneens pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker pas zeer laat tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat zijn belagers hem en zijn familie wilden vermoorden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees. Ook hier blijft verzoeker in gebreke om enig concreet argument naar voor te brengen ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij met zijn burens beweerde te hebben gekend in zijn herkomstland.”

Aangezien de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven identiek zijn aan de door hun zoon in het kader van zijn beschermingsprocedure aangevoerde redenen van vertrek uit zijn thuisland hetgeen door de Raad reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, dient besloten worden dat ook aan de door verzoekers aangehaalde redenen om hun thuisland te verlaten geen enkel geloof kan worden gehecht.

3.3. Voorts stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen omtrent de reden van hun vertrek uit hun land in 2023 evenmin geloofwaardig zijn. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt: "Ten derde, wat betreft de reden voor uw vertrek in 2023, zijn uw verklaringen evenmin aannemelijk.

- U legde geen afdoende bewijs neer voor hetgeen u overkwam. U toonde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar een foto van zichzelf met een bloedneus en legde deze achteraf neer, doch kan uit deze foto niet worden afgeleid wanneer of onder welke omstandigheden u deze verwondingen opliep.

- Hoewel u beweerde te weten dat de dader een politiecommandant was (dit leidde u af uit een foto, waar u de rang van de persoon kon zien), heeft u geen idee van de identiteit van de persoon. U stelde dat u de mensen van Prilep niet kent en dat het moeilijk zou zijn om zijn naam te vinden (CGVS, p. 13). Indien het werkelijk om een politiecommandant ging, zou het echter relatief eenvoudig zijn om diens identiteit te achterhalen.

- Het idee dat de dader politiecommandant was baseerde u op een foto die u in zijn woning zag, waarbij de persoon twee rode pijlen/driehoeken aan elke kant droeg (CGVS, p. 11-13, zie ook notities tolk waar u deze tekende). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat dit geen bestaande aanduiding is van rangen binnen de Noord-Macedonische politie.

- Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat u na de aanval, die zou hebben plaatsgevonden op 25 augustus 2023, twee maanden in bed lag (CGVS, p. 12, CGVS echtgenote, p. 8). Erop gewezen dat u reeds een maand na de beweerde aanval, met name op 28 september 2023, het land verliet, beweerde u plots dat het twee weken was en dat u of de tolk zich zouden hebben vergist. Dit kan geenszins volstaan als vergoelijking.

- U beweerde dat de dader eiste dat u zich op 1 oktober 2023 met uw gezin bij hem zou melden. Noch los van het feit dat u geen enkele uitleg kon geven voor deze vreemde eis, blijkt u opnieuw tegenstrijdig. Bij de DVZ plaatste u deze afspraak immers op 1 november, en uw echtgenote zei dat jullie zich een week voor jullie vertrek (i.e. rond 20 september) moesten melden (CGVS, p. 11, CGVS echtgenote, p. 9, verklaring volgend verzoek, vraag 17).

- Bij de DVZ stelde u dat men de organen van de kinderen wilde verkopen in Kosovo (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u dit enkel aanhaalde omdat het bij bepaalde kinderen uit Kumanovo zou zijn gebeurd (CGVS, p. 13-14)."

Verzoekers trachten in hun verzoekschrift op geen enkele manier duidelijkheid te scheppen over voorgaande vaststellingen. Verzoekers doen zelfs geen pogingen hiertoe. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst.

Hoe dan ook is het, zo weze herhaald en benadrukt, het geheel van de vaststellingen op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekers ingeroepen problemen en vrees. Het door hen geschetste relaas is volstrekt ongeloofwaardig. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voorts verwijzen verzoekers naar hun Roma afkomst en betogen dat Roma's nog steeds zwaar gediscrimineerd worden in Noord-Macedonische samenleving. Verzoekers citeren dienaangaande in het verzoekschrift uit verschillende rapporten. De Raad stelt vast dat verzoekers zich hiermee beperken tot een vaag betoog en geen concrete elementen aanhalen om hun persoonlijke vrees te staven. Een algemeen betoog in het verzoekschrift over de situatie van Roma gemeenschap in Noord-Macedonië zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat zij Roma zijn om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijven.

De Raad merkt in dat verband nog op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de

Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat ze in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laten.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen."

3. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

4. Gelet op het voorgaande, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom
Cf. pleidooi in de vorige zaak op de rol nr. 13.”*

Het pleidooi in die zaak van de grootouders, met rolnummer 13, luidt als volgt:

*“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom
De zaken met rolrs 13 en 14 worden tezamen opgeroepen.
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.
VzP’n wijzen op hun VIB-voorgeschiedenis waarbij de eerdere aanvragen nooit ten gronde werden behandeld wegens eerder vertrek of technische weigering. Waar in de beschikkingen verwezen wordt naar gebruik van het ongeschoold zijn bij hun verweer inzake incoherenties, duiden zij erop dat dit niet bedoeld was om deze incoherenties te verschonen, wel om de te hoge verwachtingen door het CGVS aan te kaarten ten aanzien van hun profiel van ongeschoolde personen. Hiermee is onvoldoende rekening gehouden. Zij stellen steeds gezorgd te hebben voor hun kleinkinderen die noch vader noch moeder hebben. In Noord-Macedonië worden deze 4 kleinkinderen uitgelachen in tegenstelling tot hier.
Verzoeker stelt op 16 sept. ’24 hier te zijn geopereerd aan zijn hart: dergelijke behandeling is niet mogelijk in Noord-Macedonië. Ook verzoekster is ziek, ze hebben
geen huis in Noord-Macedonië, hun kleinkinderen kunnen er niet effectief naar school gaan. Ze zijn beiden oud en kunnen niet veel doen voor hen, ze zullen letterlijk op straat staan. Bovendien hebben ze schrik voor de persoon die hen bedreigde.
Verzoekster wijst op haar ziektes (o.a. ijzer in haar benen) en ingrepen aan haar rechter arm en nek. Ze hoopt dat de kinderen zich hier verder kunnen ontplooien en later op hun eigen benen kunnen staan. Voor hen is dit het belangrijkste.”*

5. Verzoekster betwist niet -noch in het verzoekschrift noch ter zitting- dat zij (zich voor) haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die door haar grootouders in het kader van hun (tweede) verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd.

In het kader van dat (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoeksters grootouders wordt bij arrest nr. 319 756 van 9 januari 2025 geoordeeld en gemotiveerd:

“4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom
De zaken met rolrs 13 en 14 worden tezamen opgeroepen.
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.
VzP’n wijzen op hun VIB-voorgeschiedenis waarbij de eerdere aanvragen nooit ten gronde werden behandeld wegens eerder vertrek of technische weigering. Waar in de beschikkingen verwezen wordt naar gebruik van het ongeschoold zijn bij hun verweer inzake incoherenties, duiden zij erop dat dit niet bedoeld was om deze incoherenties te verschonen, wel om de te hoge verwachtingen door het CGVS aan te kaarten ten aanzien van hun profiel van ongeschoolde personen. Hiermee is onvoldoende rekening gehouden. Zij stellen steeds gezorgd te hebben voor hun kleinkinderen die noch vader noch moeder hebben. In Noord-Macedonië worden deze 4 kleinkinderen uitgelachen in tegenstelling tot hier.”*

Verzoeker stelt op 16 sept. '24 hier te zijn geopereerd aan zijn hart: dergelijke behandeling is niet mogelijk in Noord-Macedonië. Ook verzoekster is ziek, ze hebben geen huis in Noord-Macedonië, hun kleinkinderen kunnen er niet effectief naar school gaan. Ze zijn beiden oud en kunnen niet veel doen voor hen, ze zullen letterlijk op straat staan. Bovendien hebben ze schrik voor de persoon die hen bedreigde. Verzoekster wijst op haar ziektes (o.a. ijzer in haar benen) en ingrepen aan haar rechter arm en nek. Ze hoopt dat de kinderen zich hier verder kunnen ontplooien en later op hun eigen benen kunnen staan. Voor hen is dit het belangrijkste.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom, gaan verzoekers hieraan volledig voorbij en blijven zij desbetreffend geheel in gebreke. Ze gaan immers niet, laat staan concreet in op de grond van de beschikking en ondernemen geen ernstige poging om concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking in te brengen.

Wat betreft verzoekers hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat verzoekers eerder in het verleden, op 14 juni 2021 een eerste keer om internationale bescherming in België verzochten. Zij wachtten toen echter de beslissing in het kader van dat verzoek niet af, doch keerden omwille van een incident in het opvangcentrum in België vrijwillig terug naar hun land van herkomst Noord-Macedonië, waarop het CGVS op 12 januari 2023 ten aanzien van verzoekers beslissingen tot beëindiging van de behandeling van het verzoek nam, gelet op die vrijwillige en definitieve terugkeer van verzoekers naar het land van herkomst (zie administratief dossier, deel ‘voorafgaand’). De Raad wijst erop en voegt hieraan toe dat de vaststelling dat verzoekers na het indienen van hun beschermingsverzoek in België vrijwillig terugkeerden naar Noord-Macedonië, de geloofwaardigheid en ernst van hun verklaarde problemen in en vrees ten aanzien van hun land van herkomst fundamenteel onderuit halen.

Verzoekers kwamen vervolgens eind september 2023 België opnieuw binnen en verzochten op 29 september 2023 beide een tweede keer om internationale bescherming. Dit huidige tweede verzoek om internationale bescherming werd bij beslissingen van het CGVS van 27 juni 2024 geweigerd en kennelijk ongegrond beschouwd met toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. In het kader van hun beroep tegen die beslissingen, heeft de Raad in zijn beschikking van 1 oktober 2024 in navolging van het CGVS vastgesteld dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

Verzoekers brengen ter terechtzitting geen concrete feiten of elementen aan die hier thans anders over doen oordelen.

Wat betreft verzoekers’ argumentatie ter zitting dat waar in de beschikkingen verwezen wordt naar het gebruik van het ongeschoold zijn bij hun verweer inzake incoherenties, dit niet bedoeld was om deze incoherenties te verschonen, maar wel om de te hoge verwachtingen door het CGVS aan te kaarten ten aanzien van hun profiel van ongeschoolde personen waarmee volgens hen onvoldoende rekening wordt gehouden, kunnen verzoekers hierin niet worden gevolgd.

Immers, vooreerst doen verzoekers met dergelijk algemeen betoog geen afbreuk aan hetgeen hierover eerder concreet in de beschikking werd opgemerkt, met name: “De verklaring ongeschoold te zijn volstaat evenmin als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. Verzoekers tonen overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zouden zijn hun leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen omtrent zijn leefomstandigheden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier echter dat verzoeker, in tegenstelling tot verzoekster die op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft analfabeet te zijn, in zijn thuisland het lager onderwijs heeft gevolgd tot en met achtste leerjaar zodat verzoekers betoog in het verzoekschrift dat verzoekers geheel ongeschoold zijn allerminst correct is (AD, vorig verzoek, stuk 8).” Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek hiertegen vanwege verzoekers blijft die eerdere beoordeling overeind.

Daarnaast gaat het geenszins om (te) hoge verwachtingen, zoals verzoekers voorhouden, doch konden van hen in alle redelijkheid eensluidende verklaringen worden verwacht omtrent hun eerdere verblijfplaatsen en levensomstandigheden in Noord-Macedonië, eenvoudig waar te nemen en persoonlijk zelf ervaren gebeurtenissen in hun leven waartoe geen scholing is vereist om hierover concrete, coherente en consistente verklaringen af te leggen, waartoe zij dus evenwel in gebreke zijn gebleven, zoals ook de commissaris-generaal terecht en pertinent vaststelde.

Waar volgens verzoekers verklaringen zijn echtgenote, thans verzoekster nooit werkte in Noord-Macedonië, gaf zij zelf daarentegen, geheel in strijd hiermee, aan dat zij in Kumanovo occasioneel in de landbouwsector werkte en als poetsvrouw. Zelfs als zouden zij beide ongeschoold zijn, wat dus niet het geval is voor verzoeker, dan nog kon en mocht van hen worden verwacht dat zij over hun werkzaamheden gelijklopende verklaringen zouden afleggen, waar zij dus in gebreke zijn gebleven. Hetzelfde geldt voor de sociale steun vanwege de overheid in Noord-Macedonië. Waar volgens verzoeker zij dergelijke steun nooit aanvroegen in Kumanovo, verklaarde verzoekster daarentegen op het CGVS dat zij in Kumanovo twee of drie keer sociale steun kregen. Waar volgens de verklaringen van verzoeker de pesterijen tegenover de kleinkinderen op school in Kumanovo drie of vier keer werden aangeklaagd bij de schooldirecteur en dat zonder dat zijn echtgenote, verzoekster, hierbij aanwezig was, stelde verzoekster in strijd hiermee dat zij zelf wel persoonlijk die problemen bij de directeur heeft aangekaart en dat dit slechts eenmalig gebeurde en er daarnaast geen verdere pogingen meer werden ondernomen om dit nog (maals) aan te kaarten. Dergelijke uiteenlopende en manifest strijdige verklaringen kunnen bezwaarlijk door hun profiel van ongeschoolde personen worden verklaard of verschoond.

Dat verzoekers geen of slechts in beperkte mate scholing hebben gelopen in Noord-Macedonië, biedt daarnaast ook geen verklaring of rechtvaardiging voor hun leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent hun vele reizen en verblijfplaatsen in het verleden. Waar verzoekster aanvankelijk hun vele reisbewegingen ontkende, gaf ze deze vervolgens toe op het CGVS na confrontatie met de concrete namen van de grensovergangen die zij overschreden zoals blijkt uit hun paspoorten.

De Raad wijst in dit verband op volgende pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen waar op goede grond wordt vastgesteld:

“Gevraagd naar uw verblijfplaatsen de afgelopen jaren, bleef u bijzonder vaag. U kon niet zeggen hoe lang u na uw talrijke verzoeken in verschillende Europese landen (tussen 2012 en 2018) in Macedonië verbleef (CGVS, p. 4). Uit uw paspoort blijkt bovendien dat u in de jaren na deze verzoeken (2019-2021) veelvuldig reisde.

• U stelde dat u na uw eerste verzoek in België naar Macedonië terugkeerde en er een zestal maanden verbleef. Dit zou willen zeggen dat u rond maart 2023 naar Macedonië reisde. Uit uw paspoort blijkt dat u reeds op 17 juni 2022 België verliet per vliegtuig, en dat u vervolgens nog verschillende reizen maakte (september 2022, februari 2023, maart 2023, juni 2023) alvorens in september 2023 per vliegtuig naar België terug te keren. Hiernaar gevraagd, ontkende u deze reisbewegingen (CGVS, p. 4-6). Uw echtgenote ontkende aanvankelijk ook, om vervolgens, wanneer haar concrete namen van grensovergangen werden voorgelezen, te beweren dat jullie de grens over moesten om uw dochter te bezoeken, naar Bulgarije gingen om te kijken of jullie nog een inreisverbod voor de EU hadden, en op bezoek gingen bij de christelijke gemeenschap (CGVS echtgenote, p. 4-5).”

Voorts wordt in dit verband eveneens op goede grond geoordeeld in de bestreden beslissingen:

“Het gegeven dat jullie incoherente verklaringen aflegden over jullie verblijfplaatsen en reisbewegingen in de afgelopen jaren, waarbij bovendien moet aangestipt worden dat uit jullie paspoorten blijkt dat jullie geen zes maanden maar wellicht meer dan een jaar in Noord-Macedonië verbleven tussen jullie eerste en tweede verzoek in België, en jullie tegenstrijdig zijn over jullie toegang tot werk, school en sociale steun, maakt dat u en uw echtgenote het Commissariaat-generaal geen zicht geven op jullie werkelijke situatie in de afgelopen jaren.”

Verzoekers laten aldus na een concreet en duidelijk beeld te schetsen van hun werkelijke situatie -reizen, reilen en zeilen- de afgelopen jaren in Noord-Macedonië.

De opmerking ter zitting dat verzoekers geen huis hebben in Noord-Macedonië kan dan ook geenszins zo maar zonder meer voor waar worden genomen. Verzoekers laten immers na een concreet en waarheidsgetrouw beeld te schetsen van hun daadwerkelijke financiële en socio-economische situatie in hun land van herkomst. Zo trachten ze te verdoezelen dat zij de afgelopen jaren meermaals en zelfs

veelvuldig reisden, hetgeen toch enige financiële draagkracht vereist. Hun verklaringen over hun werkzaamheden en de mogelijkheid om te werken lopen ook sterk uiteen, net als ook trouwens wat het vragen van sociale steun aan de Noord-Macedonische overheid betreft.

Uit hun verklaringen blijkt bovendien niet en verzoekers tonen op generlei wijze aan dat wat betreft de (beperkte/moeilijke) toegang tot werk, sociale bijstand en daarnaast o.a. ook scholing voor de kleinkinderen, zij pogingen zouden hebben gedaan om hiervoor assistentie en hulp vanwege hun nationale autoriteiten te bekomen. Dat deze hen niet zouden kunnen of willen helpen, blijkt nergens uit en wordt niet aangetoond. Verzoekers verkiezen er daarentegen voor om, door tal van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, de waarheid omtrent hun werkelijke situatie in Noord-Macedonië te verdoezelen en achter te houden.

De vaststelling dat verzoekers ten tijde van hun vorig, eerste beschermingsverzoek in België uit eigen beweging zelf terugkeerden naar hun land van herkomst en er opnieuw lange tijd verbleven, ondermijnt en relativeert bovendien ten zeerste hun miserebele situatie zoals zij die thans voorstellen omtrent hun werkelijke levenssituatie aldaar, zo herhaalt en beklemtoont de Raad. Het haalt hun verklaringen hierover alsook hun verklaarde problemen en vrees danig onderuit. Hun verklaringen hierover zijn dan ook niet aannemelijk of geloofwaardig.

Waar ter zitting verder wordt betoogd dat de kleinkinderen van verzoekers niet effectief naar school kunnen gaan, strookt dit niet met verzoekers' eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS waaruit blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot onderwijs en effectief schoolliepen. Zo gingen blijkens verzoekers verklaringen hun kleinkinderen in Prilep zonder problemen naar school. Dat dit bij een terugkeer niet meer zou kunnen, blijkt nergens uit en wordt op generlei wijze aannemelijk gemaakt.

Verzoekers verklaarden eerder ook beide uitdrukkelijk dat zij wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg, en dat de enige problemen die zij op dat vlak kenden hun financiële toestand was. Het betoog ter zitting dat verzoeker hier in België in september 2024 werd geopereerd aan zijn hart en dat dergelijke behandeling niet mogelijk is in Noord-Macedonië, valt aldus bezwaarlijk te rijmen met die eerdere verklaringen. Het betreft niets meer dan een blote bewering die op niets concreets is gesteund. Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat hen in Noord-Macedonië intentioneel medische zorgen zouden worden geweigerd, laat staan om redenen die verband houden met de criteria inzake internationale bescherming. Zij tonen hiermee derhalve geen nood aan internationale bescherming aan.

Wat betreft de opmerking ter zitting dat verzoekers steeds gezorgd hebben voor hun kleinkinderen die noch vader noch moeder hebben en dat hun 4 kleinkinderen in Noord-Macedonië werden uitgelachen in tegenstelling tot hier in België, tonen verzoekers hiermee geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar Noord-Macedonië aan. Het komt verzoekers toe een dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen waartoe zij geheel in gebreke blijven. Dat verzoekers' kleinkinderen in Noord-Macedonië zouden worden uitgelachen is weliswaar niet fijn en is betreurenswaardig, maar maakt vanzelfsprekend op zich geen vervolging uit zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, noch kan dit gelijkgesteld worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is meer dan vanzelfsprekend onvoldoende zwaarwichtig om als dusdanig te worden beschouwd/aangenomen. Dat de kleinkinderen geen vader of moeder meer zouden hebben, klopt overigens niet aangezien hun vader zich ook net hier in België bevindt, hij eerder vergeefs internationale bescherming verzocht en zijn dochter B. M. wettelijk vertegenwoordigt in het kader van het beroep dat zij indient tegen de negatieve beslissing die het CGVS in haar hoofd nam (RvV 321 402).

Zoals eerder werd opgemerkt in de beschikking, is het relaas van verzoekers niet aannemelijk of geloofwaardig. Het geheel van hun tegenstrijdige, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen zet hun algemene en algehele geloofwaardigheid op de helling en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen in het kader van huidig volgend, tweede verzoek ingeroepen problemen en vrees.

Verzoekers' relaas is om velerlei redenen niet aannemelijk of geloofwaardig, zo wordt benadrukt. Het betoog ter zitting is geenszins van aard aan die eerdere beoordeling afbreuk te doen. Het ter zitting herhalen van eerdere verklaringen dienaangaande, zoals waar verzoekers opnieuw stellen schrik te hebben voor de persoon die hen bedreigde, is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Waar verzoekers ter zitting tot slot aanvoeren dat zij hopen dat de (klein)kinderen zich hier verder in België kunnen ontplooien en later op hun eigen benen kunnen staan, heeft dit louter betrekking op hun wil om in België te blijven, doch niet op (de situatie in en bij terugkeer naar) hun land van herkomst Noord-Macedonië ten aanzien waarvan hun huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. Hun argumentatie is om die reden dan ook niet relevant of nuttig.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 oktober 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg geven verzoekers geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.”

6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat ook verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De grond van de beschikking van 1 oktober 2024 blijft aldus onverminderd gehandhaafd. Verzoekster toont geen nood aan internationale bescherming aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS